

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De
Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis,
Commentariorum Libri LVIII**

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Negotia publica declinanda.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

Ad verbum à Plin. li. 13. ca. 11.

quia locus in quo consisteret, sanctus esset; hoc est, ut indicia mortalitatis, quæ in pelliceis calcibus designantur, abjiceret. Quantum vero ad papyracea Aegyptiorum calcementa pertinet, nominatim nihil aliud inde quaesitum autumant, quam puritatis argumentum, Nam eadem de causa papyra nostra indumenta ex lino Sacerdotibus imperavit, in quibus omnium fere gentium & nationum consensus fuit: & eo vestis genere Apollonius Tyaneus semper usus est, quoniam illa vestis purior & syncerior videtur, quam vestes ex lanarum aut vellerum pollutione contextæ. Papyrus autem non tantum calcibus conficiendis comoda, verum & ad multa utensilia vasorum aptissima; quoniam ad navigia texenda, velaque & tegetes, nec non vestem stragulam, ad funes è libro conficiendos: & nulla denique herba sit, quæ tot & tam varijs modis humano consulat usui, & majores pluresque afferat utilitates.

DE FABAE. CAP. V.

Hæc & sequentia ex parvum. Ch. 1. cen. A faba abstinento.

Faba Aegyptiis instar venerandi numinis fuit, tantæ religionis, ut eam neque sererent, neque comederent, quin etiam aspicere vererentur, quod Theon Grammaticus apud Plutarchum in Symposiaco positi facit enarrat, & alii plerique tradidere.

IMPROFANABILE NUMEN. CAP. VI.

Per eam velo coopertam improfanabile numen intelligi volebant: quamvis Herodotus vulgi opinionem secutus, id ea de causa factitari solitum dicat, quod impurum adeo legumen id existimarent, ut non tactu gustuque tantum, verum etiam visu profanum haberetur.

FUNUS LUCTUSVE. CAP. VII.

Pythagora opinio. D. Laertius in Pythagora.

Nam & apud Romanos fama inter funesta recensebatur, neque Diabli fas erat eam tangere, neque quidem nominare, putabantque omnino ad mortuos pertinere: nam & lemarallibus jaciebant larvis, & parentalibus adhibebatur sacrificiis: in flore enim ejus luctus quædam inesse licet videtur, ut Festus Pompejus attestatur: & quod ad parentalia pertinet, fabacium epulum in fune alibus ad nostra usque tempora perseverat. Sane Varro ea de causa Flamincm ait ea non velci, quod in ejus flore licet illæ luctus indices inveniantur. Aliorum fuit opinio, mortuorum animas in fabis habitare: inde Pythagoras cum percussores fugeret, & in arvum fabis constitum incidisset, qua curus ei dabatur exitus, si se in eam segetem immisisset, ab inimicis potius trucidari, quam fabas animarum conceptacula conculare maluit.

NEQUITIÆ FRÆNUM. CAP. VIII.

Sunt qui fabam eam velo coopertam nihil aliud sibi velle disputent quam amovendas à manibus oculisque nostris omnes nequitie causas, ut castiorem agamus vitam: eosque spectare Pythagoricum præceptum, ut à fabulo abstinemus, quam sententiam Empedocles ita pronunciat:

Δειλοί πῦς δεξιῶν κούρου ἀπὸ χεῖρας ἰκίδου. Ad miseri à fabulo miseri seducti & dextras.

Faba pro infirmitate. D. Laertius de hoc nihil.

Cyammon vero, ut inquit Gellius, multi Fabam intelligi voluerunt, peritiores tamen pro testiculis accipiunt, quos ita aperte ac symbolicè Pythagoras appellavit: quia scilicet fabæ mollitudine sua, & ingenita quadam tumoris efficacia, humanæ genituræ vici suggerant, atque insuper facilitatæ sunt corruptionis, & denique testiculis ipsis forma quam simillima. Idcirco Empedoclem versus illo non à fabulo edendo, sed à rei Venereæ proluvio voluisse homines avertere, quibus velati animi cigæculis liberati, possimus ingenio expeditiorem navare operam.

NEGOTIA PUBLICA DECLINANDA. CAP. IX.

Hinc Aristoteles pro his negotiis valere.

Sed enim Plutarchus commentario de Liberis instituendis, Aristotelem secutus, abstinendum esse hoc monet à tractandis Reipublicæ muneribus, quod in creandis magistratibus fabæ calculorū vice usui essent: quem morem plerique adhuc civitates obtinent, Romani calculis usi videntur, utque

A albis aut nigris, quorum niger in comitio sanctum significabat, ut alias Romuli morti destinatus, sed non usu obvenit. Aristoteles hinc opinatus est civiles administrationes à Pythagora improbatas, ut ex ejus libro de Fabis Laertius observavit: usq; adeo omnes aliorum dictata sententiasq; suis studiis accommodare contendunt. In Suidæ collectaneis, ubi proverbium est, *Neg, fabas, neque allium condendum fuisse morem apud antiquos legitur, ut in judiciis fabas esitarent, ne obdormiscerent; id hodie Romæ ludis testaceis ad moræ tardum leniendum, in lupinos aqua maceratos, vilig; per gradus omnes à solis Judæis insistoribus venditatos, conversum est. Quod vero allium admilcent adagio, notum est & allia & cappe cibum esse militarem dicitur; nos admonitos, si tranquillam agere vitam velimus, neque bellica, neq; civilia negotia attingenda.*

C A S T I M O N I A. C A P. X.

I Dem tamen Plutarchus dictum in Problematis aliter quam in educatione puerorum exponit: facere enim ad castimoniam leguminum abstinentiam docet, quod eos, qui sancte & immaculate vivere curant, pura & tenuia corpora habere oporteat, legumina vero maxime vires corporis corroborant. Unde institutum ut Carnæ deæ, quam vitalibus humanis præesse veteres confixerunt, pulce fabacia & lazido sacrificaretur, quod eo ciborum genere vires corporis egregie roborentur. Constatq; calendas Junias ea de causa Fabarias vulgo vocitatas, quod sacrum institutum est à Junio Bruto, à quo etiam mensi nomen. Eadem præterea tum ob ventositatem, tum ob plenioris cujusquam nutrimenti redundantiam, plurima tandem purgatione indiget, atq; ita Venerem ciere perhibetur. Atqui jubet Plato sic ad somnium proficisci corporib; affectis, ut nihil sit quod errorem animis perturbationemq; afferat. Didymus Amphiarum ait primum omnium fabis abstinuisse, quod is variatio per somnium uteretur: impediunt enim aut obturbant fabæ somnia, ex quo etiam Pythagoricis interdicitum putatur, ait Cicero 1. de Divin. ne faba vescerentur, quæ res habet inflationem magnam, ac perinde cibis is tranquillitati mentis vera quærentis omnino contrarius est. Idem Didymus ait, fabas corda eorum qui eis vescantur hebetare: sed ea primum de causa prohibitis à Pythagora suspicatur, quod lugubres illæ literæ in earum floribus observentur, de quibus supra dictum. Quantum vero ad Aegyptios pertinet, devitabant illi ea omnia, quæ animam corpori pertinacius affigere possent, neve sensu voluptateq; invalescentibus eam profundius in corpus immergerent, ut Porphyrius attestatur, ideoq; operam dabant impensissimam, ut non vitiorum tantum esse & is, verum & affectus ipsos radicatus extirparent. Hac eadem de causa D. Joannes Nazaræus locustis tantam & agrestem melle toto vite tempore nutritus, eo simplici tenuiq; cibo contentus, ne corpus ipsius crassioribus pulmentis pingue fieret, & exquisitarum dapum copia gravaretur. Hujusmodi quippe naturæ corpora nostra sunt, ut eis superfluis gravia reddantur, cumque ita corpus aggravatum fuerit, animam quoq; ipsam, quæ per totum diffusa corpus, ejus tentatur moribus, identidem onerari, segnioresq; fieri necesse est. Namque, ut Sammonicus Poeta dicitare solitus, à comestationum cruditate viciato stomacho rectos à crebro sensus averri manifestum est; & Plotini sententia, qui ventri penitus obediunt, periculum esse ne sentescant. Sed undenam veteris sententiam hujusmodi conquiritamus, quam à Divinis literis, ubi de crassitudine animæ tam multa traduntur? Illa nimirum à Deo verba emanarunt: *Non pervo vnebit spiritus meus in hominibus istis, quia caro sunt.* Potro anima quæ peccat, crassior efficitur, contra vero virtute arvenuari, gratiosaq; reoditur: virtus siquidem quicquid in ea corporeum est, abstergit & perimit, illaq; subtilitatis facit, veluti igne examinata purior efficitur. Quare Protogenis pictoris continentiam nonquam laudaveris, qui in Jalyso pingendo parce adeo & duriter vitam duxit, ut non nisi lupinis fugida maceratis victitatis, qui simul famem sustinerent & sitim, neq; sensus nimia dulcedine obtuerent. Dignus ille quidem propter quem Demetrius Rex Jalysum civitatem, cum ab ea parte sola possit Rhodon capere, ne tabulas cremaret, non incenderit, dumq; picturæ parcat, victorie occasionem amiserit. Invenies apud nostræ pietatis proceres, & fabas, & legumina reliqua tantum aqua macerata, in continentioris vite usum sumpta. Exat Eutyehiani Pontificis ad Baticos epistola, ubi legas, fabas tantum, & uvas, & quædam hujuscemodi, ab Apostolis instituta, super altare offerri solitas.

ibidem D. Laertius. Ad verbum ex Ch. 4. cant. 1. pro. 17.

Ad verbum à Macro. Satur. lib. 1. c. 12. Quia hoc mensa adulta faba divina vobis adhibebantur. Ibid. Macro. Fabas cur abstinentiam.

Matth. c. 3.

Genes. 6. Protogenis continentia.

